

(Continuare din pag. 1: Ioana Zoe Meitani.)

Desigur că ar fi foarte mult de discutat și despre noțiunea de democrație și libertate. Și sper s-o facem. Mă voi adresa la persoana a 2-a singular, nu din lipsă de considerație, ci pe de o parte, pentru că în Suedia, unde locuiesc de 33 de ani, se folosește această formă de adresare și față de prim-ministru, și față de cei mai bătrâni, dar cu respect, iar pe de altă parte, pentru că eu consider că respectul, considerația față de seamăn nu se exprimă neapărat prin folosirea pronumelor de politețe. Aș putea argumenta la infinit în favoarea acestei exprimări, însă argumentul meu cel mai puternic este acela că, dacă noi, oamenii, îi spunem lui Dumnezeu, TU, când ne rugăm Lui, atunci de ce să folosim atâtea artificii între noi, muritorii obișnuțiți, făcându-ne astfel iluzii false? De aceea, păstrând respectul cuvenit și chiar distanța de rigoare, doresc să ne spunem "Tu", în discuția pe care o vom avea.

1996. Eu, după ce am terminat inițial Școala Sanitară, secția radiologie, am lucrat 3 ani la Institutul de Balneologie, după care am făcut 5 ani de facultate. După absolvirea facultății am fost repartizată la Institutul Geologic pentru Substanțe Minerale Utile, unde am lucrat până în 1978, când m-am hotărât să emigreze din România. Serviciul pe care îl făceam consta din 6 luni mers pe teren, și 6 luni la București, unde se făceau rapoartele geologice; în toți acești ani am lucrat în Oltenia subcarpatică, de la Râmnicul Vâlcea-Brezoi, până la Tismana, trecând prin Horezu, Novaci, Polovraci. Stăteam în gazdă, casă și masă, la țărani din sat, care cu anii ajunseseră să ne cunoască bine și să ne aștepte.

S.C.: Ceea ce povesteai mai sus, cu "ruptul pâinii", mi-a trezit niște amintiri foarte neplăcute, despre o întâmplare când am părăsit România în 1977, în drum spre Suedia. La Otopeni, vameșul, o femeie, ne-a controlat bagajele de mână și a dat de niște

ale Căpitanului, drept pentru care a fost înțemnițat împreună cu alți legionari ce aveau aceleași părerii. Mai apoi, când s-a instaurat "dictatura poporului", tatăl meu a fost instruit să predea dreptul internațional după noile reguli comuniste; el a refuzat și a fost imediat luat la pușcărie - periplul despre care am scris: MAI-ul, apoi la Jilava și apoi la Canal. Odată cu el a fost trimisă și mama sa în domiciliu forțat, la Sibiu.

Tatăl meu nu a fost judecat niciodată și după toți anii petrecuți în pușcărie a primit o hârtie pe care scria: "Reținut pentru cercetări!"

După domiciliu forțat, în 1962, s-a întors la București și nu a reușit să găsească nici un serviciu; disperat a plecat la Sibiu, la mama sa, unde a murit în 1964. Mama mea, după ce a divorțat, a plecat în Moldova, să restaureze mânăstiri, pentru o perioadă, lăsându-mă în grija mamei sale, prințesa Maria Cantacuzino.

Eu aveam atunci 9 ani și eram un copil foarte greu de stăpânit, așa că mama s-a întors și a ajuns "lăcătuș

Ioana-Zoe Meitani, în casa din Houston, Texas, prezentând colecția sa de artizanat amero-indian.
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Respectând tradiția de 30 de ani a CURIERULUI ROMÂNESC, am să te rog să te prezenți singură cititorilor mei. Deci, cine ești Ioana Zoe Meitani?

Ioana Zoe Meitani: Mă numesc Ioana Zoe Meitani, am absolvit Universitatea din București, Facultatea de Geologie-Geografie, în anul 1971. Tatăl meu a fost profesor universitar de drept internațional, Radu Meitani, iar mama mea a fost Emanuela Cantacuzino. Evident, cu astfel de părinți am fost ostracizată și pentru următorii 6 ani de la terminarea liceului nu am avut voie să fac o facultate.

În momentul când au slăbit pretențiile clasei politice, sau când nu mai erau urmași ai "primei generații încălțate", am ajuns și eu pe băncile facultății; tatăl meu a fost și legionar, așa că de la vârsta de 9 ani nu l-am mai avut, el fiind succesiv la sediul MAI-ului, apoi la Jilava și apoi la Canal.

L-am vizitat la Jilava și îmi aduc și acum aminte, cum stăteam pe marginea șanțului la poarta închisorii și așteptam să se întoarcă deținuții de la munca de câmp; apoi înăuntru am fost așezată la o masă lungă, unde gardienii au rupt toată pâinea, ca să vadă dacă nu au fost strecurate oarece materiale subversive și apoi au aruncat mâncarea. Din pușcărie tata a plecat direct în domiciliu forțat în Bărăgan, iar mama sa a fost trimisă la Sibiu, tot în domiciliu forțat. Tata a fost eliberat în 1964 și la scurt timp a murit. Mama mea a divorțat, căci era mai bine să te cheme Cantacuzino, decât Meitani, și astfel a găsit muncă la o cooperativă de lăcătușerie, unde a lucrat mult timp; mai târziu, datorită cunoștințelor de limbi străine, a ajuns traducătoare la spitalul Fundeni; a murit în

prăjiturile pe care le aveam cu noi pentru drum, făcute de familia Rădulescu, părinții arhitectei Cecilia Marcovici, și ea în S.U.A. acum (căci eram cu 4 copii și nici un ban pentru mâncare, pe drumul acela lung de la București la Stockholm, și nu aveai voie să ai valută, iar agenția TAROM vindea, de la răcoritoare la sandvișuri și alte mâncăruri, numai în valută), a luat fiecare prăjitură în parte și a rupt-o ca să verifice dacă nu cumva am ascuns secretele statului comunist, pe care să le vindem apoi suedezilor și americanilor! I-am spus că nu avem nimic ascuns în prăjituri și, dacă va căuta în fiecare prăjiturică, pierdem avionul. Femeia vameș s-a uitat la mine lung și, cu o expresie de răutate bestială, mi-a spus: "Nu-i nimic, săptămâna viitoare aveți alt avion!"

Stimată Ioana Zoe Meitani, ai povestit în câteva fraze despre tragedia vieții familiei tale și a ta personală, tragedie pe care ai trăit-o în România, numai pentru că unii membri ai familiei tale au avut alte păreri politice despre cum să fie organizată societatea românească.

Aș dori să povestești mai mult despre această tragedie a vieții tale și, într-un fel, a neamului românesc.

I.Z.M.: Tatăl meu, profesorul de drept internațional Radu Meitani, a fost legionar. Mama, Emanuela Cantacuzino, nu s-a ocupat de politică. Atunci când legionarii l-au omorât pe Duca în gară la Sinaia, tatăl meu s-a dezis public, în ziare, de mișcare, pentru că cele întâmplare contraveneau învățăturilor creștine și

mecanic" la o cooperativă în București. Prin anii '51, '53 ne era mereu foame și ajunsesem să gândim că este sărbătoare când erau cartofi sau fasole boabe la masă! Și tot restul vieții mele nu am mai acceptat să mănânc morcovi! Mai târziu mama a putut să se angajeze traducătoare la spitalul Fundeni, de unde s-a și pensionat. Eu, un copil cu multă imaginație, m-am refugiat în bibliotecă, unde am citit cărți aride de drept și aventuri amoroase din colecția mamei. Aveam o vestimentară, pe lângă uniforma școlară, era formată dintr-o fustă gri, din materialul pe cartelă, și o bluză așisderea; pantofii erau găuriți și aveau carton pe dinăuntru. Aveam grije să nu stau, niciodată, picior peste picior! Prin anii '54 - '56 apăruse margarina din Olanda și bunica mea se ducea în Piața Armei, cu noaptea în cap, să țină rândul până spre dimineață, când veneam eu să stau la coadă, căci învățam după amiază și aveam timp! În 1958 bunica mea a murit în epidemia de gripă și am început să trăiesc singură.

S.C.: Stimată Ioana Zoe Meitani, fii, te rog, amabilă și spune-mi dacă ești căsătorită, dacă ai frați, copii. Te rog să povestești despre rudele cele mai apropiate și soarta lor.

I.Z.M.: Am fost un copil unic și datorită celor petrecute în toată familia, apropiată sau depărtată. Am crescut singură. Mama mea avea o soră vitregă, contesa Fara, care avea două fete mai mici decât mine și cu care nu am avut relații prea strâns.

(Continuare în numărul următor.)